

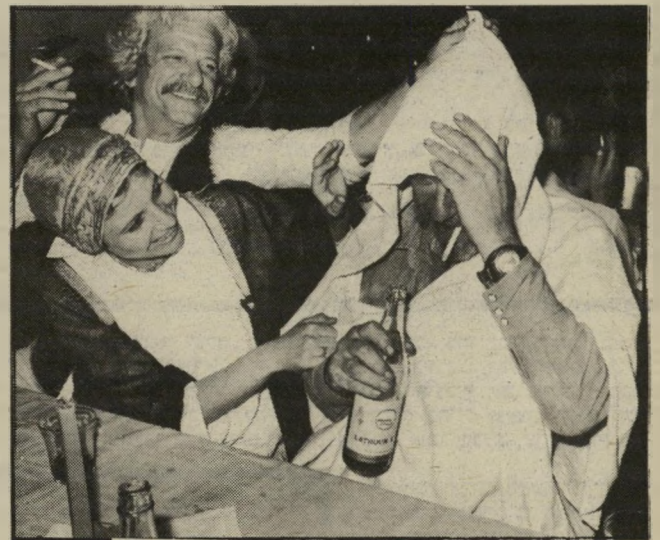
מירדה שבה ארצה וקבעה להיפגש עם דני מעוז. דבר פגישה זאת גונב לי אוזנו של צפרי, שטייל למעוז והור היר אותה מפני מירדה. זה לא התרשם מן האהורה הידירית. הוא ניכר, במקום זאת, כבר בפגישה הראשונה, להקניט את מירדה על יחסיה עם שלמה צפרי, שנולד בשם סלומון סבאג.

אז הגיע תורה של מירדה. היא הודיעה למעוז כי היא אוהבת רק גברים מיוחסים. ועובדה: הוא עצמו, דני מעוז, נולד כריימונד מוזו. חילופי-דברים אלה כבר הבטיחו את ראשית הקרע לעתיד בין השניים. וזה קרה ביום שישו אחר אחר-הצהריים, כאשר מעוז ומירדה חזו בסרט הערבי בטלוויזיה ופרץ יוכוח ביניהם. מירדה יצאה מן הבית ולא שבה במשך כמה ימים.

באחד הערבים של ימי ברירות אלה היא ירדה, עם חברה, בקפה בלון ברציף הרביעי סמואל. מישוה הציג לה את פעיליו של בלון, טוני לוי — בחור

דני מעוז (משמאל) גברים מיוחסים וסרט ערבי בטלוויזיה

שלמה צפרי (משמאל), במסיבת פורים מקל בראש ואזהרה בטלפון

אידה, מגדתי-העתידות היפואית, קראה, לאחרונה, למירה לב את עתידה בקפה וגילתה לה כי ייתכן שברוך אבוחצירא ישוב אליה

סימפאטי, הגר בהמבורג הגרמנית, שבה הוא מנהל פיזריות ועוד עסקים.

אנדרה פולטן סוסה על שם האהובה

לוי התלהב ממירה. הם הפכו לזוג והוא עבר לגור עימה בפנטהאון שלה בשיכון כבלי. אלא שאז הגיעה, יום אחר, במפתיע, אשתו של לוי מגרמניה ומצאה את כעלה יחד עם מירה.

האשה החוקית דרשה מלוי להחליט במי מהן הוא בוחר. לוי בחר באשתו. זה לא הרגיע את מירה. היא החלה מטלפנת ללוי לגרמניה בשחות-גור ביינא, ומספרת לו כי נמאס לה מן הארץ וכי ברצונה לבוא עם ננה לגרמניה. לוי לא התרשם.

בשלב זה החליטה מירה לשוב אל דני מעוז.

לתוך מערבולת-חיים זו, שבה גבר מחליף גבר, החלו מופיעים, לאחרונה, גם גברים מסוג אחר: אנשי ההוצאה לפועל. הם ניסו לגבות את החובות שמירה נדרשה לשלם במישפטים השונים. המתנהלים נגדה מצד נושים, אשר האופטימיות שלהם מעבר, עת היו בטוחים כי ברוך אבוחצירא ישלם הכל, הגיעה לקיצה. במיוחד אחרי ש שמעו כי לא רק אבוחצירא אינו מת כוון לשלם את מה שהוא אינו חייב, אלא הוא גם תובע ממירה סכומי-ענק. אבל גם תחת לחצים אלה המשיכה מירה לתפקד. היא החליטה לנצל את סוף החודש, עד פתיחת שנת-הלימודים, לטיול-ארגעה קצר בלונדון עם

האב. הבן ורוחו של לוינסון

(המשך מעמוד 15)

כהלכה, במהדרה הבאה של הספר — אם תצא — לא ייכלל הפסוק האמור.

גם את מיכתבי למועצת-העיתונות (תשובה על תלונתו) סירס רוזנפלד והוציא מישפטים מהקשרם.

במאמרו במעריב, שלא כמו במיכתבים ששלח אל פרקליטו ובמיכתבו אל מועצת-העיתונות, נזכר לפתע רוד ונפולד כי יש גם "אבא" לדברים שפורסמו בספרי כוח להשחית: אורי דן. עתה הוא מאשימו במאמרו: "הנה מכתב לעמיתך יאיר קוטלר שקר כל-כך שקוף וכליך חמור במשמעותו — והלא לא זו בלבד שהפר אותו לסחורה להשחית אלא אף חסר את האומץ להודות שבמונולוג שלך הכשלת אותו ולהתנצל על כך כראוי."

מר רוזנפלד הנכבד, אין שום שקר. יש רק מישגה-עריכה של תוס'לב. מישפט ששובץ שלא במקומו — כהסברי לפרקליט, ועל כך גם התנצלותי.

אין מה להתבייש.

על מה בחר רוזנפלד להאבק לטי"הור שמו? על אותו מישפט המתייחס אל בנו? הוא מתעלם מדברים — עובדי דות קשות — חמורים מאוד שטוען נגדו אורי דן, שהיה פעם חביבו ואחד מראשי מעריב. הבקי יפה כרוי עיתון אומלל זה (שגם אני עברתי בו כחמש שנים: 1978-1983).

אורי דן מכנה את רוזנפלד בכוח להשחית "המרדר". בתקופתו כעורך ראשי זינק מתחרו, ידיעות אחרות נות אל על והותיר הרוק מאחוריו את מעריב השוקע, שנותר עם הסיסמה השיקרית, המתנוססת שנים בראש עמודו הראשון, מתחת ללוגו האדום: "העיתון הנפוץ ביותר במדינה".

מעריב מוליך שולל את הקוראים והמפרסמים. הסיסמה היא בכחית הוגאה — שקר בראש חוצות. תפוצתו של "העיתון הנפוץ ביותר במדינה" הגיעה לשפל: פחות מחצי התפוצה של ידיעות אחרונות.

כל מי שיקרא בעיון את המונולוג החושפני של אורי דן בכוח להשחית יבין מדוע הגיע מעריב לשפל כזה: בעיקר בגלל עורכים מסוגו של שלום רוזנפלד. אורי דן מתארו כ"עורך שסגר לעגל הוהב — סקופים מן השילטוח: תקופה עלובה וחיוורת ללא פיתוחים, מיבצעים, קליטת-מוכשרים, אישים כמו המנוחים גולדה מאיר, לוי אשכול, פינחס ספיר, משה דיין — וראשי-הממשלה הקיים שמעון פרס — החזיקו אותו קצר".

אצל רוזנפלד קובעים קשרים יותר מאשר כישורים. האיש מלא פחדים. אומר עליו אורי דן במונולוג.

כאשר הביא אורי דן למעריב בתחילת 1972 את הסיפור, שהיה לסנסציה בינלאומית, של פרשת הביוליים בסתר של אלישבע צ'וס' משה דיין, טיב אריה דיסנצ'יק, שהיה העורך הראשי, לפרסם. שלום רוזנפלד, שהוכר כיושב כנחו לעורך הראשי, אמר לאורי דן: "אם נפרסם את הסיפור ומשה דיין יתפטר — היה כאילו הפסידה ישראל ארבע דיוויזיות". השיב לו דן: "זה כאילו מרוויחה ישראל שבע דיוויזיות".

זהו שלום רוזנפלד.

היה זה שוב העולם הזה. שפוצץ את הפרשה וגזל את הבכורה מאורי דן. אחר כך הודגו אחרי השבועון הישראלי גם עיתונים מכובדים בעולם. כשראיתי חותמי בינאר 1980 משלח חות של כמה חודשים מטעם מעריב בנייורק ובאמתחתי ספירים וגילרי יים על מעשיו של יעקב לוינסון בבנק רותיי מצנזורה כמעט ודאית של שלום רוזנפלד. העורך הראשי. גנזתי את ה"חומר והמתנת להודמנות נאותה. הצ' לחתי. להגיבמשהו מאתו. "רוח אר-ליד" — את הסיכום, בעיקר — במאי איון שפירסמתי במעריב ב-29 במאי 1981. כשנה אחרי שרוזנפלד פרש מכהונת העורך הראשי.

בעת שפירסמה את החקירה ישבו בנשיאות מועצת-העיתונות — שאי ליה כיוון רוזנפלד את תלונתו עליי — העיתונאים משה ז'ק ולוי יצחק הירושלמי (שניהם ממעריב), נוח מוזס (הבעלים של ידיעות אחרונות), יוסף קרני (מעל המשמר לשעבר). גם הר"ר רוטנשטרייך נמנה עם הנשיאות. להוציא את יוסף קרני, כתבתי בספרי על אנשים אלה, ולא כולם זכו למח מאת.

רונית ורדי מתארת כך את מוסד חברי-הנשיאות, המתכנסים מדי שבוע בשבוע בבית-סוקולוב: "שומעים קצת, סולחים קצת, מגנים קצת, ואומי רים להתראות... מליאת המועצה: כי 100 איש. הם אומנם רשומים שם, אבל מעולם לא השתתפו בישיבות. וכך קורה שהנחיות המועצה נשארות על הגייר וגניויה נמוגים כרוח".

לפני מועצה כזאת — בית-המישפט של שלום רוזנפלד — מבקש העורך הראשי לשעבר של מעריב לברר את תלונתו נגדי, לא נגד אורי דן, בעל המונולוג:

עוד בטרם השיבה לי מועצת-העיתונות על מיכתבי אליה (בעת כתיבת מאמר זה טרם קיבלתי תשובה) מירה רוזנפלד, חסרה-הסבלנות, לפרסם את הגיגיו במאמרו שקר להשכיר. זאת עשה רק אחרי שאורי דן הוציא מדעתו במאמר שפירסם בחדשות (6.8.85) ככותרת את האמת, יבין. העפולאים יודעים מזמן:

... לאחר אותו יום עגום בעפולה יושבים בטלוויזיה בסנים מתחסדות היה חיים יבין וזון העורכים שלום רוזנפלד. אותו רוזנפלד שהביא לידרור התפוצתי של מעריב הגדול, מתוך ניתוקי מזה שנים מהמתרחש בישראל. וזה מספיר לזה שהאלימות נגד העיתונות בעפולה מקורה בתמונה המסולפת שיש במוחו של הציבור שם ושניתן לשנות זאת רק על-ידי אספקת מידע אמיתי לציבור. המצב הוא בדיוק הפוך. מר רוזנפלד. לציבור בעפולה ובחררה ובמרבית רחבי-ארץ יש תמונה אמיתית בראשו. אבל הוא הגיע למסקנה שדי לא באספקת המידע המסולף. פשוט שטתם את הרגל...

אינני מצפה שהיה יבין, רוזנפלד וחבריהם יבינו זאת. הם יכולים להודות במישפטיהם, במישפטים מישניים. אבל לעולם לא יסכימו שהעיתונות בישראל, יותר מכל מדינה דמוקרטית בעולם, מציגה מרצון מזה שנים עולם מסולף ושיקרי כאילו פעלה תחת פקודה במדינה טוטליטארית. הם לא יסכימו בוודאי שהעיתונות כאן הסכה לבוח להשחית, כשם ספרו בנושא של עמיתי יאיר קוטלר.

להרויח דיוויזיות

מאמרו מרבה רוזנפלד לערוך סלקציה קפדנית מאותם מישפטים שהוא בוחר לצטט ממיכתבי אל פרקליטו ומתשובותי למועצת-העיתונות — וכמוכן מאותו מונולוג מאלף של אורי דן בספרי. הוא זורה חול למככר בעיני קוראי מאמרו במעריב. הוא מצטט רק אותם שני מישפטים על בנו מן המונולוג, שלא שובצו במקום הראוי להם, ובונה עליי הם סיפור להצדקת תלונתו. ממיכתבי אל פרקליטו, המסכיר את המישה שגנבל בעריכה, העלים רוזנפלד מדי קוראים שני מישפטים קובעים: "והי קשר הרברים אפשר שיוכח שלא

בנה אסי. רק לקראת האחר בספטמבר תצטרך להתמודד שוב עם המציאות, כאשר תשוב ארצה ובנה יתחיל בלי מודיו.

מי יודע אם המוצא אינו מצוי בכוס קפה יפואית? זה שנים שמירה לב נועצת בכל עניין גורלי בחייה במגרת העתיד בקפה. רק לאחרונה קראה אידה למירה את מולדה בקפה והודיעה לה, כי אפשר

דני לוי מן הפיצריה לפנטהאון

רחמים אהרונים געגועים רווי-נוסטלגיה

בהחלט שירש הבאבא-סאלי מנתיבות, ברוך אבוחצירא, ישוב אליה בקרוב. ומירה היא אשה מאמינה: לא לחינם היא מחזיקה במכוניתה גם את תפילת הדרך וגם את תמונתו של הבאבא סאלי, אביו הגדול של ברוך אבוחצירא.

אחרי שרכש השבוע בכמירה מומבית אצל גקי רונן (מימין) תמך נה של הצייר גילבוע, במחיר 1000 דולר, שאותה הוא מתכוון להניש השבוע כהפתעה למירה לב בלונדון.

נעמי אדווה